

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120255797
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120255797.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska ul. č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska ul.č. 5, proti žalovanej: H. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. D., o zaplatenie 705,63 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 13Csp/41/2020-113 zo dňa 19.04.2021 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania r u š í a v tejto časti v r a c i a vec tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 325,72 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 325,72 eur od 18.12.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu v ostatnej časti zamietol. Výrokom III. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 7,68 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 28.02.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy vo výške 705,63 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 415,56 eur od 18.12.2018 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol dňa 19.04.2021, kedy verejne vyhlásil rozsudok podľa § 219 ods. 3 CSP bez nariadenia pojednávania, vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu a z listín predložených žalobcom, z ktorých zistil nasledovný skutkový stav: Dňa 27.12.2015 bola medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej aj len „právny predchodca žalobcu“), a žalovanou uzavretá zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej splátkový úver č. 5082134311 vo výške 620,- eur za dohodnutú ročnú pevnú úrokovú sadzbu 21,5 %. Žalovaná mala úver splácať v 24 mesačných splátkach po 32,61 eur k 27. dňu v mesiaci, počnúc 27.01.2016 a končiac 27.12.2017. V zmluve bola uvedená RPMN 26,03 %, priemerná RPMN 29,89 % a celková čiastka spojená s úverom 782,26 eur. Žalovaná na úver zaplatila 9 splátok po 32,61 eur, a to splátky splatné od začiatku úverového vzťahu do 27.09.2016. Dňa 17.12.2018 bola medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok č. 1058/2018/CE, pričom postúpenou pohľadávkou bola aj pohľadávka voči žalovanej, čo vyplývalo z predloženej časti prílohy k tejto zmluve. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2 a 3, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného do 30.04.2018; § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného do 31.12.2016; 273 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Súd mal preukázané postúpenie pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanej ako dlžníkovi na žalobcu, a to zmluvou o postúpení zo dňa 17.12.2018, v dôsledku čoho prijal

záver o aktívnej legitimácii žalobcu v tomto konaní. Súd podľa vykonaných dôkazov vyhodnotil, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský, a to s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Súd ďalej skúmal, či došlo k zosplatneniu úveru v súlade so zákonom. V tomto smere bol súdu predložený písomný dôkaz o tom, že právny predchodca žalobcu listom zo dňa 23.11.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovanú k zaplateniu dlžnej čiastky úveru vo výške 582,50 eur so splatnosťou do 15 dní, avšak či a akým spôsobom došlo k doručeniu tejto písomnosti žalovanej, o tom súd už vedomosť nemal, nakoľko žalobca si v tomto smere nespĺnil ani svoju povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť. Súd tak skonštatoval, že nemá preukázané zo strany žalobcu, na ktorom je dôkazné bremeno, že boli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Táto 15 - dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok. Aby aj spotrebiteľ mohol ustáliť, či jeho veriteľ mal právo zosplatniť jeho záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy, je potom na mieste vyžadovať od veriteľa, aby úkon, ktorým vyzýva k úhrade omeškanej splátky či plnenia, obsahoval údaj o tom, s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní, pretože práve úhradou tejto splátky by mohol dlžník odvrátiť nepriaznivý dôsledok v podobe zosplatnenia celého dlhu. V tomto smere si žalobca nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia, či žalovanú upozornil na skutočnosť, že je v omeškaní so plácaním svojho záväzku a ak áno, kedy. Vzhľadom na nesplnenie si povinnosti tvrdenia v tomto smere súd nemal preukázané splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka o tom, že veriteľ si v súlade so zákonom uplatnil právo na zosplatnenie celého dlhu. Žalobca ako veriteľ tak nemal právo na úhradu celého dlhu naraz, ale iba na splátky, ktorých splatnosť už nastala, a zo strany žalovanej ako dlžníka zaplatené neboli. Súd vzhľadom na znenie § 54a Občianskeho zákonníka tak žalobcovi priznal iba sumu nepremičaných splátok úveru. Nakoľko žaloba bola podaná dňa 28.02.2020, súd považoval splátky splatné do 28.02.2017 za premičané, a preto priznal žalobcovi sumu 325,72 eur (sumu splátok splatných po 28.02.2017 v zmysle amortizačnej tabuľky). V ostatnej časti súd žalobu pre premlčanie splátok zamietol. Žalobca taktiež požadoval priznanie úroku z omeškania vo výške 5 % zo žalovanej sumy od 18.12.2018. Nakoľko žalovaná je v omeškaní s platením priznaných splátok úveru, pričom výška úrokovej sadzby je v súlade so zákonom, súd priznal žalobcovi aj požadované úroky z omeškania z priznanej sumy od dátumu tak, ako to požadoval žalobca. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa pomeru úspechu a neúspechu sporových strán. V konaní bol žalobca úspešný v časti o zaplatenie sumy 325,72 eur a žalovaná úspešná v časti 379,91 eur, z čoho vyplýva, že úspešnejším účastníkom konania bola žalovaná, ktorej čistý úspech má hodnotu 7,68 %.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcom výroku II. a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca zastával názor, že ustanovenie § 297 CSP je potrebné vykladať tak, že ak žalovaná nespochybnila tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania. Avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) CSP, t. j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je teda podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Je zrejmé, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania, avšak zároveň treba rešpektovať zákonné ustanovenia a nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu. Žalobca mal za to, že v danom konaní súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Na základe toho súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti žalobca poukázal na judikatúru súdov SR. Žalobca sa nestotožnil s odôvodnením súdu (bod. č. 24 napadnutého rozhodnutia), podľa ktorého okresný súd konštatoval, že žalobca si nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť ohľadom postupu pri mimoriadnom zosplatnení úveru podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalobca uvádzal, že sa nestotožnil s výkladom ust. § 132 CSP tak, ako ho učinil súd prvej inštancie, v zmysle ktorého by mal žalobca v konaní nielen tvrdiť, že opakovane vyzval žalovanú k zaplateniu omeškaných splátok, resp. že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale mal by aj osobitne tvrdiť doručenie týchto

písomností žalovanej, nakoľko v opačnom prípade neunesie bremeno tvrdenia, a to aj napriek tomu, že uvedené podľa žalobcu vyplýva z ním predložených dôkazov. Takýto výklad zákonných ustanovení považoval žalobca za formalistický, v rozpore s rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, pričom poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoCsp/81/2020 zo 16.03.2021. Žalobca podľa jeho názoru v konaní uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, pričom súd sám bez procesnej aktivity žalovanej poprel rozhodujúce tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V konaní bolo podľa názoru žalobcu nesporné, že výzva zo dňa 05.10.2017, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017, ako aj iné podania postupcu, ktoré boli pripojené k podanej žalobe, boli žalovanej riadne doručené. Žalovaná uvedené nespochybnila, k žalobe sa nevyjadrila, hoci jej bola doručená a ani neskôr v konaní žiadnym spôsobom nepoprela tieto rozhodujúce tvrdenia žalobcu. V zmysle vyššie uvedeného bolo podľa názoru žalobcu v súlade s ust. § 151 ods. 1 CSP potrebné považovať tvrdenia o doručení uvedených výziev žalovanej za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že predmetná výzva zo dňa 05.10.2017, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017 boli žalovanej riadne doručené a k zosplateniu úveru došlo plne v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu mal žalobca za to, že okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým záverom a žalovanej napriek nespornosti skutkových tvrdení poskytol priam až procesnú obranu (popretím žalobcových skutkových tvrdení). Na základe vyššie uvedeného bolo podľa žalobcu zrejmé, že v danom prípade súd prvej inštancie favorizoval žalovanú, keď jej poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní skutkových tvrdení žalobcu, čím podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne namiesto strany sporu rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené žalobca zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru (a jeho platnosti) nemožno mať žiadne pochybnosti. Žalobca ďalej namietal, že aktuálne znenie ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka vykazuje zhodné znaky protiústavnosti ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, pri interpretácii ktorého mal Ústavný súd SR za to, že jednostranne zvyhodňuje zmluvnú stranu, čo nie je v súlade s princípom nestrannosti súdu, teda ani s princípmi právneho štátu. Žalobca dal v tejto súvislosti do pozornosti aj skutočnosť, že Okresný súd Martin dospel k záveru, že uvedená úprava následkov premlčania práva a prihladania naň v zmysle aktuálneho znenia § 54a Občianskeho zákonníka nie je v súlade s Ústavou SR, a to s jej ust. čl. 47 ods. 3, čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 1 ods. 1, a preto Okresný súd Martin podal dňa 30.07.2020 na Ústavný súd SR návrh na začatie konania o súlade § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou SR. Konanie sa vedie pod evidenčným číslom spisu 1730/2020. Na základe uvedeného žalobca navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. prípadne aby odvolací súd konanie prerušil až do doby, dokým sa rozhodne o podanom návrhu Okresného súdu Martin o súlade § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou SR.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti výroku II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom čiastočne vyhovel žalobe výrokom I. a výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol na tom právnom závere, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovanou zmluvu, na základe ktorej jej poskytol finančné prostriedky vo forme spotrebiteľského úveru, žalovaná úver riadne nesplácala, avšak súd nemal preukázané splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9

Občianskeho zákonníka v tom, že veriteľ si v súlade so zákonom uplatnil právo na zosplatenie celého dlhu, keď súd nemal preukázané doručenie listiny o mimoriadnej splatnosti úveru žalovanej, pričom žalobca si v tomto smere nesplnil ani svoju povinnosť tvrdenia a ani dôkaznú povinnosť. Žalobca si nesplnil svoju povinnosť tvrdenia ani v tom, či žalovanú upozornil na skutočnosť, že je v omeškaní so splácaním svojho záväzku. Žalobca tak nemal právo na úhradu celého dlhu naraz, ale iba na splátky, ktorých splatnosť už nastala a zo strany žalovanej ako dlžníka zaplatené neboli, avšak súd vzhľadom na znenie § 54a Občianskeho zákonníka žalobcovi priznal iba sumu nepremičaných splátok úveru a žalobu zamietol v časti splatných, no premlčaných splátok.

6. Žalobca vo svojom odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, keď namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú a tým nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov. Zároveň súd podľa žalobcu bez procesnej aktivity žalovanej poprel rozhodujúce tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd nemohol žalobu zamietnuť bez toho, aby nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie. Žalobca tiež namietal rozpor ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou SR.

7. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

11. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

12. Podľa § 297 písm. b) CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000,- eur.

13. V predmetnej veci súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetný vzťah založený zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 27.12.2015 (ďalej len „zmluva o úvere“) medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským s ohľadom na postavenie zmluvných strán, a preto správne aplikoval na daný vzťah ustanovenia upravujúce spotrebiteľské vzťahy.

14. Súd prvej inštancie v predmetnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, keď mal za to, že sú splnené podmienky podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 297 písm. b) CSP. Odvolací súd preskúmaním predmetnej veci dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie, keď rozhodol v danej veci bez nariadenia pojednávania, nebol správny. Prejednanie sporu bez nariadenia pojednávania, ako výnimka zo zásady ústnosti, je možné v spotrebiteľských sporoch len vtedy, ak ide o vec jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1000,- eur.

15. Strana v konaní je povinná pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP), pričom z čl. 8 CSP vyplýva povinnosť strany sporu označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Ako správne uviedol žalobca, dokazovanie vykonáva súd prvej inštancie iba v prípade sporných skutkových tvrdení strán sporu a nevykonáva dokazovanie na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán sporu. Ustanovenie § 151 CSP kladie na účinné popretie skutkových tvrdení protistrany kvalitatívne nároky pod podmienkou ich neúčinnosti. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť podporené uvedením vlastných tvrdení o predmetných skutkových okolnostiach. Stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné.

16. Z dôvodu materiálnej korekcie procesnej pasivity spotrebiteľa, vzhľadom na ustanovenie § 295 CSP a iný režim dokazovania v spotrebiteľských sporoch, keď do popredia vystupuje hľadanie materiálnej pravdy, prípadná procesná pasivita spotrebiteľa však nemôže mať za následok to, že súd prizná akýkoľvek uplatnený nárok žalobcu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019, z ktorého rovnako vyplýva, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Súd tiež nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Ochrana slabšej strany v zmysle § 295 CSP síce spočíva v tom, že súd môže suplovať procesnú aktivitu spotrebiteľa a vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, pričom tieto môže vykonať aj v prípade, že spotrebiteľ skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel, no súd má o pochybnosti o ich úplnosti a pravdivosti aj vzhľadom na absenciu ďalších dôkazov (napr. dokladu o doručení výzvy), avšak v tom prípade je nevyhnutné nariadiť vo veci pojednávanie, na ktorom dokazovanie vykoná aj dôkazmi, ktoré neboli navrhnuté, avšak za dodržania postupu podľa § 181 ods. 2 CSP, § 188 CSP a ustanovení CSP upravujúcich spôsob vykonávania dokazovania pre konkrétny dôkazný prostriedok.

17. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že jeho právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.11.2017, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Zároveň žalobca predložil okrem iného aj listinu označenú ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 23.11.2017 a výzvu zo dňa 05.10.2017, ktorá zosplatneniu úveru predchádzala. Žalovaná v konaní tvrdenie o zosplatnení úveru právnym predchodcom žalobcu nijak nepoprela, pričom v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. V tomto smere by bola splnená podmienka podľa § 297 písm. b) CSP, t. j. to, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné. Pokiaľ však mal súd prvej inštancie akékoľvek pochybnosti o základe a výške uplatneného nároku, mohol vzhľadom na povahu sporu (spotrebiteľský spor) do určitej miery suplovať procesnú pasivitu spotrebiteľa. Pre preukázanie toho, či v spotrebiteľskom spore boli splnené podmienky podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, aby mohlo dôjsť k platnému zosplatneniu úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu, bolo možné podľa § 295 CSP vykonať aj ďalšie dokazovanie, a to aj v prípade, ak išlo o skutkové tvrdenie nesporné. Ak teda súd dospel k záveru, že pre tvrdenie žalobcu týkajúce sa okolnosti zosplatnenia, ktoré nebolo popreté žalovanou, je potrebné vykonať ďalšie dôkazy v zmysle § 295 CSP, nebolo možné takéto tvrdenie už ďalej považovať za nesporné a bolo potrebné per analogiam taký záver súdu považovať pre splnenie podmienok podľa § 297 písm. b) CSP za skutočnosť, ako by došlo zo strany spotrebiteľa k účinnému popretiu skutkových tvrdení žalobcu, keď vyvstala otázka o tejto skutočnosti vykonať dokazovanie, t. j. bolo potrebné v danej veci nariadiť pojednávanie. Súd prvej inštancie tak

nepostupoval správne, keď rozhodol v danej veci bez nariadenia pojednávania, a teda došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd sa tak nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu prezentovanými v odvolaní.

18. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti výroku II. a v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec podľa § 391 ods.1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní a v novom rozhodnutí v zrušenej a vrátenej časti bude vzhľadom na vyššie prijaté závery odvolacieho súdu nariadiť vo veci pojednávanie, na ktorom najmä určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré dôkazy nevykoná, vrátane uvedenia dôkazov, ktoré vykoná podľa ustanovenia § 295 CSP. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci, dôkazy vykoná zákonom predpísaným spôsobom pre konkrétny dôkazný prostriedok, umožní stranám vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu a následne vo veci rozhodne, pričom sa súd prvej inštancie bude zaoberať aj námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní.

20. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).